

Upravni i nepravni govor

Upravni je govor **doslovno prenesen** nečiji govor u **pisanome tekstu**. Upravni govor u pisanom tekstu označava se **navodnicima** („ “)

Nepravni govor nastaje navođenjem tuđeg govora **svojim riječima** s nešto **promijenjenim oblikom rečenice**, ali s **nepromijenjenim smislom**. Upravni govor može se preoblikovati u **nepravni** i **obrnuto**.

Upravni govor

Primjeri:

Učiteljica je rekla: „Odmah izađite iz razreda.“

Maja je povikala: „Čekajte me!“

Ivan je kazao: „Boli me zub.“

Nepravni govor

Primjeri:

Učiteljica je rekla da odmah izađu iz razreda.

Maja je povikala neka je čekaju.

Ivan je rekao da ga boli zub.

Pisanje upravnog i neupravnog govora u tekstu

Nepravni govor nema nikakav osobit način pisanja. Njime se **preporučavaju** nečije riječi. Nepravni govor prepoznamo po glagolima, npr.: rekao je, povikala je, prošaputala je.

Upravni govor u tekstu odvajamo **rečeničnim znakovima — navodnicima**. Navodnici znače da **doslovce** navodimo nečiji govor. Navodnike pišemo na **tri** načina: („ “), (" ") i (**).

PAZI!

U **tiskanom tekstu** upravni govor se najčešće obilježava crticama. lektira - 1.dio
Pisanje **izjavnih, upitnih i uskličnih** rečenica u **upravnom govoru**:

Izjavne rečenice U izjavnim rečenicama na kraju upravnog govora ne pišemo točku nego **iza navodnika pišemo zarez**.

Primjeri:

„Gledao sam kako se pjenu more“, reče Igor Sanji.

Učiteljica im je rekla: „Otvorite bilježnice i pišite.“

„Nisam uspjela“, rekla je tužno.

„Gdje si dosad bio?“ upita ga majka.

U **upitnim** i **uskličnim** rečenicama pišemo **upitnik** i **uskličnik na kraju upravnog govora** - prije navodnika.

Primjeri:

„Što si rekao?“ upita učiteljica.

„Prekrasna večer!“ usklikne ona.

Ako je **upravni govor prekinut**, umetnuti dio se **odvaja zarezom**.

Primjer:

„Učiteljice,“ započne učenik, „mislim da ja to ne znam.“

Rečenicu koja **najavljuje** upravni govor pišemo s **dvotočkom na kraju**.

Primjer:

Otac mi reče: „Od danas više nema igrice.“